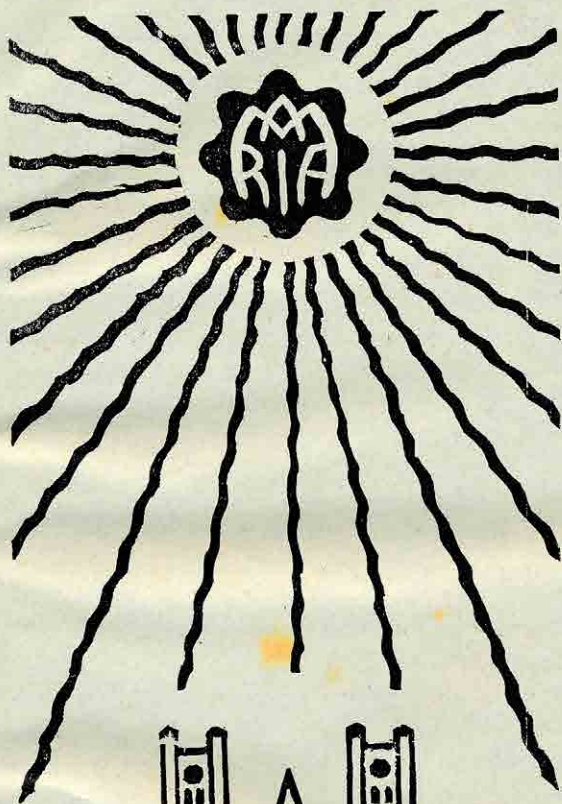

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

1929

LETO XXV
STEV. 3
MAJ
JUNI

VSEBINA.

Poročilo vrhovnega predstojnika. — Na poti k blaženosti. — Svetniške družine. — Don Bosco in rimsko vprašanje. — Iz naših misijonov. — Srce Jezusovo. — Na Rakovniku. — Češčenje Marije Pom. kristjanov.

SLIKE: Notranjščina sal. misijonske kapelice na Japonskem. — Indijanska godba med Khasi. — Dečki salez. oratorija na Japonskem. — Japonski dečki ob priliki prvega sv. obhajila. — Novi križev pot na Rakovniku.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 2, 25 — 2. 1, 20 — 3. 4, 14 — 4. 6, 3 — 5. 9, 7 — 6. 7, 10 — 7. 5, 23 — 8. 4, 30 — 9. 1, 13 — 10. 9, 21 — 11. 7, 8 — 12. 2, 6 — 13. 5, 2 — 14. 4, 27 — 15. 8, 15 — 16. 6, 16 — 17. 1, 22 — 18. 2, 11 — 19. 6, 12 — 20. 4, 19 — 21. 5, 9 — 22. 7, 1 — 23. 6, 29 — 24. 3, 26 — 25. 2, 28 — 26. 4, 5 — 27. 8, 17 — 28. 2, 18 — 29. 5, 24 — 30. 9, 4 — 31. 6, 24.

V juliju: 1. 7, 25 — 2. 3, 5 — 3. 6, 12 — 4. 2, 14 — 5. 4, 3 — 6. 3, 31 — 7. 9, 7 — 8. 7, 9 — 9. 5, 4 — 10. 4, 22 — 11. 6, 11 — 12. 1, 19 — 13. 8, 24 — 14. 9, 28 — 15. 6, 2 — 16. 4, 20 — 17. 8, 29 — 18. 5, 30 — 19. 8, 17 — 20. 1, 16 — 21. 2, 23 — 22. 6, 10 — 23. 4, 21 — 24. 6, 8 — 25. 8, 1 — 26. 9, 26 — 27. 2, 15 — 28. 5, 13 — 29. 4, 27 — 30. 1, 18 — 31. 9, 6.

NOVI ČASTILCI IN ČASTILKE:

16. 6, 16. — Kuni Marko — Lavrič Martin — Svetlič Kati — Zorman Ana — Vadnal Marija.

UMRLI.

Iz Ribnice na Dolenjskem se je preselila v večnost blaga sotrudnica

Drobnič Jera.

Bila je zelo vneta za salezijanske naprave in se zlasti živo zanimala za naše svetišče Marije Pomočnice. Naj ji sveti večna luč.

Kakor zrelo jabolko od drveša se je nepričakovano dne 16. aprila odtrgala od zemlje v Križah pri Tržiču goreča sotrudnica

Alojzija Švab.

Bila je ena tistih sotrudnic, ki je delala marljivo kot mravlja, toda tiho, brez vsakih zahtev. Njen edin namen je bil častiti s svojem delovanjem Marijo in ji izkazovati ljubezen. Marija, hvalezna za to delovanje, jo je v najlepši dobi spremila v nebesa. Naj uživa plačilo!

V Sodražici pri Ribnici je umrl večletni sotrudnik

Oroslav Sterle,

ki radi vztrajnega delovanja v prid salez. družbi zasluži, da se ga spominjamo v molitvi in ga tudi blagim sotrudnikom in sotrudnicam priporočimo v molitev. Naj tudi njemu Bog bogato poplača vse, kar je storil za našo družbo!

V Vinici je umrla g. **Neža Kös**, mati našega sotrudnika vlč. g. župnika Lovra Kos. Priporočamo jo vsem v molitev.

Nadalje priporočamo v molitev: Simeršak Ano, umrlo v Ljubljani; Kostrevc Alojzijo iz Mokronoga; Fortun Ano iz Nedelice; Pograjc Marijo iz Ljubljane; Zalaznik Lovra iz Polhovega gradca; Malnerič Jožefo iz Loke; Primožič Marijo iz Grahova; Golob Ivano iz Krškega.

Tekom tiska smo prejeli vest, da je v Polhovem gradcu umrla vrla sotrudnica **Erbežnik Ana**. Za njeno večletno delovanje, naj jo Bog bogato plačuje v kraljestvu slave!

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SAL. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Pismo vrhovnega predstojnika
salezijanskemu sofrudništvu.

LJUBIMO MARIJO!

V preteklem letu 1928. smo obhajali dvojni jubilej, ki se nanaša na češčenje Marije Pomočnice: petindvajsetletnico kronanja njene čudodelne podobe v turinskem svetišču in petdesetletnico, odkar je sv. stolica potrdila formulo za blagoslov Marije Pomočnice. V spomin na ta dva dogodka, važna v zgodovini češčenja Marije Pomočnice, so mnogokje priredili slovesnosti, ki so pričale, kako ljubezen do naše nebeške Matere raste od dne do dne.

V Turinu so se vršile tri take slovesnosti. Prvo so organizirali sotrudniki in sotrudnice skupno z bivšimi gojenci, drugo gojenci raznih turinskih oratorijev, tretjo pa duhovniki, ki so ob tej priliki prihтели v Turin od vseh krajev Piemonta in ostale Italije.

Slične slovesnosti so se vršile tudi v drugih krajih Evrope in ostalih delov sveta. Tako n. pr. v Nietheroy-u v Braziliji in v Cordobi v Argentini, kjer so se te slovesnosti zaključile s posvetitvijo kripte na čast naši slavljeni Zaščitnici.

Imejmo vedno pred očmi don Boscov opomin: „*Marija: Devica bo brez dvoma podpirala salezijansko družbo in njene naprave, če bomo imeli v njo zaupanje in če bomo razširjali njeno češčenje.*

Tudi vi, dragi sotrudniki in sotrudnice,

skušajte po svojih močeh širiti pobožnost do Marije Pomočnice! Njena slika naj zavzema častno mesto v Vašem domu, nosite njeno svetinjico, večkrat pobožno vzdihnite: „*Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas!*“ Zlasti obhajajte pobožno vsaki 24. dan v mesecu, ki je posebno posvečen Mariji Pomočnici. V raznih stiskah in potrebah zatekajte se k njej z devetdnevnic, kakor jo je priporočal čast. don Bosco.

KAJ SMO STORILI V L. 1928.

V preteklem letu se je pod varstvom Marije Pomočnice posebno močno okrepilo naše misijonsko delo. Ustanovile so se številne nove misijonske postaje oziroma nova žarišča misijonskega udejstvovanja. Naj Vam navedem nekatera pogloblitenjša.

1. Misijonska škofija *Krishnagar* (Bengala, Indija), ki ima 7 milijonov prebivalcev, med temi le 7 tisoč katoličanov.

2. Misijon v *North Arcot* v južni Indiji. Ima 2 milijona preb. med njimi 36.000 katoličanov.

3. Nadškofija *Madras* je bila poverjena salezijanski družbi. Za nadškofa je bil imenovan salezijanec Avgust Mederlet. Tej nadškofiji je bila pridružena tudi prej imenovana misijonska pokrajina *North Arcot*. Vseh katoličanov v nadškofiji je 67.000.

4. V *Bombay-u* smo prevzeli srednjo šolo „Tardeo“, ki je bila last družbe „Catholic Educational Society“. V predmestju smo prevzeli obrtno in poljedelsko šolo.

5. V *Calcuti* smo ustanovili obrtno šolo.

6. V neposredni bližini *Calcute* smo prevzeli romarsko, po vsej Indiji sloveče svetišče *Bandel*.

Misijonsko delovanje naših sobratov se je v tem letu prav lepo razvilo tudi v *Siamu*, ki obsega pet misijonskih pokrajin in v prelaturi *Porto Velho* v Braziliji, kjer so naši misijonarji pričeli graditi tri cerkve.

DRUGE USTANOVE IN NAPRAVE.

Na vse razveseljiv je razvoj naših misijonov v l. 1928. Pri tem pa niso zaostale druge ustanove. V Italiji, v Evropi in v Ameriki smo dali življenje raznim ustanovam, ki imajo v prvi vrsti namen vzgajati mladino ali pa pripraviti in vzgajati našim napravam potrebno osebje.

Posebno pažnjo smo posvečali vzgojiti in pripraviti novih delavcev zlasti misijonskih pomočnikov. Ako hoče misijonar doseči uspehe, bodisi med divjaki, bodisi med pogani, mora iti med ljudstvo ter se zanimati zlasti za mladino. V ta namen služijo v prvi vrsti razne obrtne šole, ki tvorijo oporišče misijonskega delovanja. Zato so potrebni dobro izvežbani mojstri in obrtniki prešinjeni z duhom apostolske gorečnosti.

Marija Pomočnica je v ta namen navdihnila nekemu bogatemu turinskemu patriciju velikodušno misel: dal nam je na razpolago sredstva, da smo ustanovili višjo obrtno šolo za vzgojo bodočih

mojstrov — misijonarjev. Spričo današnjega živahnega zanimanja za misijone bo brez dvoma ta nova ustanova naša priznanje vseh, ki imajo sočutje z dušami, ki še tavajo v kraljestvu teme.

Vse to spričuje, kako previdnost božja podpira don Boscove ustanove. Imamo pa zato še druge dokaze.

Z božjo pomočjo in z Vašo podporo, o dobri sotrudniki in sotrudnice, smo mogli v preteklem letu vzdrževati večje število osirotele in zapuščene mladine. Število takih oskrbovancev je letos narastlo na 5000 ne všteti tistih, ki se vzgajajo po sirotišnicah naših misijonov. Vsem tem je don Bosco po svojih sinovih nadomestoval očeta in mater ter jih oskrbel z vsem potrebnim. Taki gojenci, ki uživajo sadove salezijanske dobrotelnosti, so raztreseni po vseh naših zavodih; vendar se vsak dan združujejo pred Jezusom v tabernaklju in pred Marijo Pomočnico, da molijo za svoje dobrotnike in kličejo nanje nebeški blagoslov.

Z Vašo podporo smo letos razposlali v najrazličnejše kraje nad sto novih misijonarjev, kljub temu, da je to zahtevalo od nas ogromne denarne žrtve.

Z Vašo podporo smo sprejeli mnogo novih kandidatov salez. družbe. Žetev je obilna, a delavcev malo; vedno bolj bridko čutimo pomanjkanje osebja, zato moramo biti božji dobrotljivosti nad vse hvaležni, da se tako množijo naši poklici, da se vedno na novo vzbujajo mlade moči, ki so pripravljene okleniti se salezijanskega življenja. Letos imamo okrog tisoč novincev in več tisoč kandidatov. Tudi to izpričuje poseben blagoslov Marije Pomočnice.

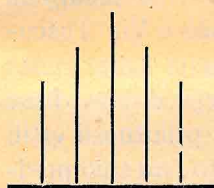
V ČAST

PRESV. SRCU JEZUSOVEMU.

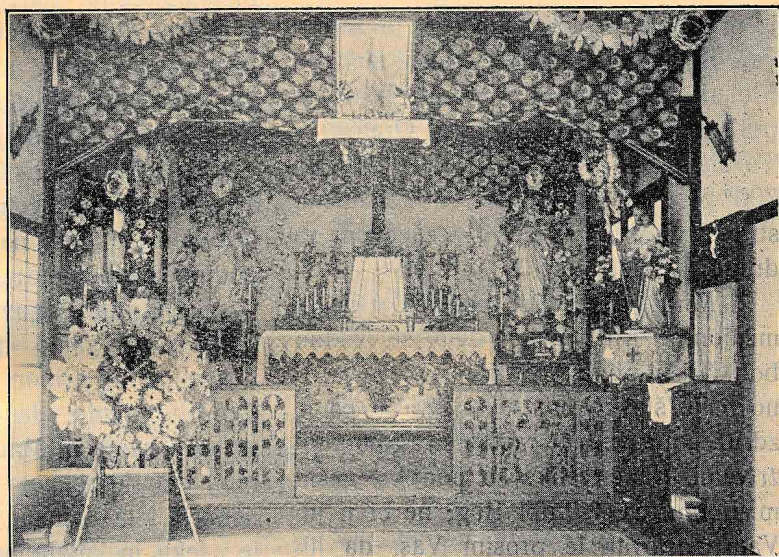
V veliko tolažbo mi je bila tudi posvetitev novega svetišča presv. Srca Jezusovega v Livornu (Toskan). Don Bosco je zlasti v poslednjih letih svojega življenja s posebno vnemo priporočal pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Sredi največjih težav je prav v poslednjih letih zgradil svetišče presv.

V Italiji je zlasti pomembna ustanova novega zavoda v Casanovi pri Turinu, ki ima namen vzgajati redovni naraščaj različnih narodnosti. Nove ustanove so tudi zagledale beli dan v Belgiji, na Angleškem, v Avstriji, v Čile, Ekvadorju, Kolumbiji in Boliviji.

Zahvaliti moramo Boga za tako razveseljiv porast družbe Hčera Marije Pom. in prosimo vse naše sotrudnike in so-

O I T A
(JAPONSKA)
NOTRANJŠČINA
SAL. MISIJSKE
KAPELICE.

Srca Jezusovega v Rimu, zasnoval načrt za zgradbo velike romarske cerkve posvečene istotako presv. Srcu na hribu Tibidabo pri Barceloni, hotel je, da je bila salezijanska ustanova v Londonu in v San Paolu (Brazilija) posvečena presv. Srcu Jezusovemu in prav tako tudi vse ustanove v Ekvadorju.

HČERE MARIJE POMOČNICE.

Tudi ustanova Hčera Marije Pomočnice, je bila v obilni meri deležna v preteklem letu božjega blagoslova. Mnogo novih zavodov in domov so te naše redovnice otvorile v Italiji in zunaj Italije.

trudnice, da z nami vred dvigajo k Bogu molitev zahvale za vse dobrote, ki jih ta družba prejema.

KAJ BOMO STORILI
V BLIŽNJI PRIHODNOSTI.

Storili bomo, kar bo božja volja. V božjih rokah smo in v njegove roke izročamo vso dobro voljo z namenom, da bomo storili vse, kar bomo premogli.

Ne morem Vam prikriti, da nas navdaja težka skrb radi številnih in tako nujnih potreb, ki se kažejo vsepovsod kajti duševna in gmotna revščina vedno narašča, zato tudi vedno naraščajo po-

trebe v vseh naših podjetjih.

1. V naših vzgajališčih je vedno večje število ogroženih in zapuščenih sirot, zato je povsem naravno, da imamo vedno večje izdatke za njihovo prehrano, obleko in vzgojo.

2. Vedno bolj čutimo potrebo, da razširimo zlasti naše obrtne šole. Napredek v obrtništvu in poljedelstvu se neprestano dviga, zato je tudi vedno večja naša dolžnost, da dvignemo vzgojo in izobrazbo na višino, ki jo zahtevajo moderni časi. Vsak dan se množijo prošnje za sprejem v naše obrtne in poljedelske šole. Samo naš Oratorij v Turinu mora vsako leto odbiti 700 do 800 prošenj za sprejem v mehanično strokovno šolo, do 2000 prošnji pa za druge obrti.

3. Množijo se tudi potrebe v naših misijonih. Misijonsko delo se vedno bolj širi in pogloblja, kar zahteva vedno večje števito misijonarjev. To pa je združeno z vedno rastočimi gmotnimi žrtvami. Kako velike so potrebe naših misijonov, ve le ljubi Bog; ne bom jih Vam našteval; le prosim Vas, da jih imate pred očmi in ob priliki obrnete nanje pozornost onih, ki so v stanu kaj pomagati.

4. Poleg tega pa gradimo precejšnje število velikih novih cerkvâ. V Patagoniji, kjer se prebivalstvo vsled vedno novega dotoka priseljencev neprestano množi, bomo zgradili okoli sto majhnih kapelic; prav tako pa tudi v drugih misijonskih krajih, kakor v Matto Grosso, Ekvadorju, Indiji, Kitajskem i. t. d. Bog, ki obilno poplača tudi najmanjše dobro delo, bo brez dvoma obilno nagradil one, ki bodo pripomogli, da se ta dela, tako važna za razširjenje božjega kraljestva na zemlji, tudi izvrše.

USTANOVA PIJA XI.

Najvažnejša cerkev, ki jo mislimo graditi, je cerkev Marije Pomočnice v Rimu poleg velikega zavetišča namenjenega ubogi in zapuščeni mladini. V Rimu obstoji že skoro 40 let zavetišče presv. Srca Jezusovega. Že več let se je močno čutilo, da nikakor ne odgovarja dejanskim potrebam, zlasti pa ni bilo mogoče v njem obrtne šole tako razviti, kakor bi bilo potrebno. Sklenili smo tedaj, da zgradimo novo zavetišče v Vía Tusculana, kjer se je v zadnjih letih mesto močno razširilo in šteje mnogo tisoč prebivalcev, ki nimajo priložnosti vršiti verske dolžnosti. Lansko leto smo predstavili svetemu očetu načrt nove ustanove ter ga prosili, naj nam dovoli, da to podjetje imenujemo: „Ustanova Pija XI.“ v spomin na njegov mašniški jubilej. Sv. oče ni samo načrta potrdil, ga blagoslovil in priporočil, ampak nam je dal še pobudo, da bi poleg zavetišča zgradili svetišče Mariji Pomočnici. Izročil nam je obenem prav znatno vsoto denarja v ta namen. Zgradba zavetišča je v teku in kmalu bomo postavili tudi temeljni kamen novi cerkvi.

NEKAJ MISLI.

Pa še nekaj imamo na srcu. V kratkem, kakor upamo, bo naš častitljivi ustanovnik don Bosco povzdignjen do oltarske časti. Za tedaj je treba, da se v svetišču Marije Pomočnice pripravi zanj odličen prostor, t. j. ne samo oltar, ampak kapela, kjer se bodo zbirali njegovi sinovi v goreči molitvi. Tudi to delo bo zahtevalo mnogo stroškov.

Mogoče bo kdo ugovarjal, da smo preveč drzni, ker bodo z vsemi temi deli stroški narastli čez mero. Odkrili smo pač svoje potrebe in kdor nam

more kaj pomagati, naj nam pomaga, kdor pa ne more, naj bo radi tega miren. Božja dela slone na veri in ljubezni. Bog gospoduje nad srci in vanj zaupamo popolnoma; bo že on preskrbel do brotljivih in požrtvovalnih src. To pa, kar od vseh brez izjeme prosimo in pričakujemo, je molitev. Vsak dan zmolite kratko molitev za salezijansko družino in za vse njene člane. Spomnimo se, kako je don Bosco priporočal: „Molitev je temeljna dušna hrana, kakor kruh telesu; kdor ne moli ne more vztrajati v čednosti, kakor tisti, ki ne daje hrane svojemu telesu, hira in umre.“

Mihael Rua je ponavljal: „Molitev je ključ, ki nam odpira nebeško zakladnico in sredstvo, ki nam stavi na razpolago vir božjih milosti tudi tedaj, če smo jih ne vredni; je skrivnostna lestva Jakobova, po kateri se dvigamo k Bogu ter mu potožimo svoje potrebe.“

Molimo tudi za sv. očeta Pija XI., ki v tem letu obhaja svoj mašniški jubilej. Bog naj ga ohrani mnogo let in naj mu podeli milost, da bi videl božje kraljestvo na zemlji vedno bolj utrjeno, in da bi mnogi, ki še tavajo v zmotah, se vrnili k resnici.

Molimo za misijonarje, da bi ostali vedno zvesti svojemu visokemu zvanju in mogli premagati vse težave in ovire ter rešiti mnogo duš. Molimo tudi za

naše zavode, da bi vzgojno delo bilo povsod prežeto s pravim krščanskim duhom, da bi se tako mladina vedno uspešneje zavarovala pred nevarnostmi modernega življenja.

PRED STO LETI.

Pred sto leti je bil don Bosco star komaj 14 let in je služil za pastirja pri družini Moglia. Tam v tihí samoti vsakdanjega dela ni zanemarjal svojega poklica ter je goreče molil. Nekoč ga je gospodar zalotil, kako je kleče pobožno molil Angelovo češčenje. Rekel mu je: „Viž ga! mi moramo trdo delati, ti pa z molitvijo čas tratiš!“ Štirinajstletni deček je mirno končal svojo molitev nato pa odgovoril: „Videli ste, da sem pri delu storil, kar je bilo v moji moči; sedaj pa sem v molitvi veliko več pridobil, kakor ste Vi med tem časom z delom. Ako molimo, nam dva vsejana zrna rodita štiri klase, če pa ne molimo, nam štiri zrna rode le dva klasa.“

Dragi sotrudniki in sotrudnice, ljubimo z vsem srcem molitev in Srce Jezusovo ter Marija Pomočnica nam bosta podelila svoj poseben blagoslov.

V vseh naših zavodih bomo molili za Vas in po Vašem namenu. V svojih molitvah se Vas bo spominjal tudi

Vam najvdanejši
Filip Rinaldi.

Don Bosco sotrudnikom in sotrudnicam: „Dobrodelne naprave za mladino, ki sem jih z Vašo pomočjo zasnoval, mene več ne potrebujejo, toda potrebujejo Vas in vseh onih, ki, kakor Vi, podpirajo dobra dela. Bog naj Vas obsiplje s svojimi darovi, in naj Vam podeli dolgo življenje, zlasti pa milost stanovitnosti ter večno plačilo v nebesih.“

Na poti k blaženosti.

Svetniška razprava našega čast. ustanovnika Janeza Bosca se vrši že dolgo vrsto let. Radi ogromnega materiala, ki ga nudi njegovo pestro, življenje tako delavno in polno najrazličnejših zvez, se je razprava močno zavlekla. Sedaj pa je zadeva toliko dozorela, da imamo trdno upanje, da bo don Bosco prav kmalu proglašen za blaženega. Sedaj čakamo iz Rima samo še določitev dneva, kdaj se bo to zgodilo.

Dne 19. marca na praznik sv. Jožefa je namreč sv. oče odredil zadnje dejanje, ki mu naj sledi proglasitev blaženosti. Po njegovem ukazu se je slovesno prebral dekret, s katerim se potrjuje čudeži, ki se po kanoničnih predpisih v ta namen zahtevajo.

Ob 11. dopoldne je sv. oče v spremstvu plemiške straže in svojega dvora vstopil v konzistorijalno dvorano, kjer ga je že čakala zbrana množica odličnih osebnosti, ki so bili osebno povabljeni k slovesnemu dejanju. Navzočih je bilo več kardinalov, škofov in drugih visokih cerkvenih dostojanstvenikov. Prisotni so bili tudi številni zastopniki salezijanske družbe in družbe Hčera Marije Pom., ki jih je don Bosco ustanovil in zastopniki bivših gojencev.

Sv. oče je zasedel svoj prestol. Nato je z njegovim dovoljenjem tajnik sv. kongregacije obredov, v čigar področje spadajo svetniške razprave, prečital gori omenovani dekret.

Po tem slovesnem dejanju se je približal papeževemu prestolu generalni prokurator salezijanske družbe v Rimu, ter v kratkih besedah nagovoril sv. očeta približno tako:

V imenu vrhovnega predstojnika in v

imenu vseh članov salezijanske družbe se Vam najpristrčneje zahvaljujem, da ste odredili branje dekreta, s katerim se potrjuje dva čudeža, ki sta potrebna za proglasitev blaženosti našega ustanovnika čast. Janeza Bosca.

Ta dekret napolnjuje z radostjo srca vseh duhovnih sinov velikega apostola krščanske vzgoje. Ni prišel nepričakovano ta važen dogodek. Znano je vsem, zlasti pa tistim, ki so dalj časa bivali v bližini čast. služabnika božjega, da je bilo njegovo življenje tako prepreženo z nenavadnimi, nadnaravnimi dogodki, kakor da je v njem nadnaravno postalo nekaj naravnega, tako da je don Bosco sam, kakor je razvidno iz nekega njegovega pisma, prosil Boga, naj bi se ne zgodilo nič izrednega, kar bi bilo v zvezi z njegovo osebo.

Naše veselje pa je tem večje, ako pomislimo, da se je branje tega dekreta, ki je uvod k proglastitvi don Boscove blaženosti, izvršila neposredno po znamenitem, zgodovinskem dogodku, ko se je končno veljavno rešilo rimsko vprašanje, ki je bilo predmet hrepenenja in mučnega pričakovanja toliko dobro mislečih, pri katerem vprašanju je don Bosco sodeloval z vso ljubeznijo in gorečnostjo svojega duhovniškega srca. Opetovano je v težkih trenutkih in delikatnih zadevah posredoval med sv. stolico in vlado, da bi ublažil nasprotstva in pospešil zblizanje.

Takole je pisal nekoč Piju IX. Vašemu predhodniku: „Môja politika se z Vašo popolnoma strinja; moja politika je politika Očenaša, v katerem vsak dan prosimo: Pridi k nam Tvoje kraljestvo.“ Zveličanje duš mu je bilo v vsem prvi cilj in končno smoter.

Kako se veseli v nebesih naš ustanovnik, da je prišlo do toliko zaželene sprave, ki bo rodila nešteto dobrih sadov! Saj je

bilo njemu vse na svetu: zvesto služiti Jezusu Kristusu, njegovi cerkvi in njegovemu namestniku na zemlji. Z njim vred pa se veselijo vsi njegovi sinovi, gojenci in bivši gojenci, ki so v don Boscovih ustanovah prejeli krščansko vzgojo. V imenu vseh teh Vam izrekam ponovno najtoplejšo zahvalo za današnji dekret."

Na te besede zastopnika sal. družbe je sv. oče odgovoril z dolgim govorom, ki ga tu posnamemo v glavnih točkah.

bil malone neposredno po zgodovinsko važnem dogodku, ki je bil pravkar omenjen, in ki se ga veseli ter se zanj Bogu zahvaljuje ves svet, prebran dekret o čudežih onega božjega služabnika, ki je bil vedno tako zvesto vdan sv. katoliški cerkvi in rimski stolici.

Nato je sv. oče pripomnil, da je svoječasno sam osebno čul iz don Boscovih ust, kako je bila poravnava tega žalostnega spora vedno na višku njegovih misli

Indijska godba med Khasi (Asam, Indija).

Sv. oče je omenil najprej, kako je glas o čudežih obdajal vedno z večjim sijajem grob čast. Janeza Bosca. Dekret, ki potrjuje te čudeže, se je prebral prav na praznik sv. Jožefa, ki ga je služabnik božji tako vneto častil. Zdi se, kakor da je hotel sv. Jožef s tem poplačati gorečega Marijinega častivca, ki se je tako močno prizadeval za širjenje pobožnosti do nebeške Kraljice, zlasti pod imenom Pomočnica kristjanov, ki je tako neločljivo združeno z don Boscovim imenom in z njegovimi po vsem svetu razširjenimi ustanovami.

Pomenljiva okoliščina je tudi ta, da je

in njegovih želja. Vendar si to spravo ni domišljjal, kakor so si jo domišljali mnogi, ki o stvari niso imeli pravih pojmov, ampak tako, kakor jo je zahtevala čast sv. cerkve in zveličanje duš. O vsem tem je njemu osebno razodel svoje misli, ko je pred 46 leti bival nekaj dni v njegovi bližini, pod njegovo streho in pri njegovi mizi. Ob tej priliki je opazil, kako je bilo v don Boscu najznačilnejša poteza: popolno in brezpogojno obvladanje samega sebe, ki se je kazalo zlasti v tem, da je sprejemal vsakogar in ga poslušal tako mirno, kakor da bi ne imel drugega opravka.

Don Bosco je imel tudi dar prerokovanja, dasi ni predvidel v duhu tega, kar se je danes zgodilo, ko smo po znamenitem dogodku sprave potrdili čudeže, ki so potrebni za proglasitev blaženosti.

Ti čudeži, ki so bili danes potrjeni, niso drugega kot odsev vsega tega, kar obdaja častitljivo podobo božjega služabnika. Saj število čudežev s temi ni izčrpano. Vse njegovo življenje je prepreženo s čudeži, ki se kažejo naposled še v čudovitem porastu in razvitu njegove ustanove.

Strogi preiskavi so bili podvrženi le ti čudeži, ki smo jih danes potrdili in sicer z namenom, da se tako izpolni to, kar zahtevajo kanonični predpisi. Zanimivi so, toda drugi niso zato nič manj pomembni in važni.

Vsak, ki je prebral enega izmed številnih življenjepisov čast. Janeza Bosca, ki so spisani v raznih jezikih, se je prepričal, da je v resnici v njegovem življenju nadnaravno in izredno postalo takorekoč naravno in vsakdanje.

V dekretu, s katerim je bil proglašen za svetnika sv. Tomaž Akvinski je sv. oče pripomnil, da, če bi svetnik ne bil storil drugega čudeža, je bilo že vsako poglavje njegovega znamenitega dela „Summa theol.“ čudež v pravem pomenu besede.

Tudi mi lahko rečemo, da je bil pri don Boscu vsak trenutek njegovega življenja pravi čudež. Pomislimo na pastirčka v rojstni vasički Beki, kjer je pasel domačo čredo, na začetke njegovega delovanja v bolnici sv. Filomene in pozneje v Valdoku. Pomislimo, kako velika dela je izvršil, v prvi vrsti cerkev Marije Pomočnice, ki jo je pričel s 20 sentimi v žepu; oziroma se na čudežni razvoj njegovih naprav, na salezijansko družbo, na družbo Hčera Marije Pomočnice, na Zvezo sotrudnikov in sotrudnic, na stotine cerkva, ki jih je salezijanska družba zgradila, na tisoče in tisoče, ki so prejeli krščansko vzgojo v salezijanskih zavodih in obstali bomo polni začudenja kot pred največjim čudežem.

Če pomislimo, kako je don Bosco poleg preobilnega drugega dela deloval tudi s peresom ter spisal nad 60 raznih večjih in manjših del, katerih nekatera so doživela celo številne izdaje, ako pomislimo, da tudi njegovi sinovi nadaljujejo v tej smeri njegovo delo ter izdajajo vsakovrstne spise zlasti še Salezijanski vestnik, ki izhaja v več jezikih in sicer v več kot 300 tisoč izvodih; ako se ozremo na vso to količino dela, se moramo nehote vprašati: Kako se je moglo vse to zgoditi? Odgovor na to vprašanje je enostaven: Milost božja, roka Vsemogočnega je vmes.

Kje je služabnik božji zajemal moč, da je izvršil toliko stvari? Skrivnost njegove nelzčrpnosti je v geslu: *Daj mi duše, drugo vzemi!* To geslo mu je bilo vodilo vse življenje in ga podpiralo, da je vztrajal v delavnosti, gorečnosti in neomajni ljubezni do Boga in do bližnjega. Tako je ta apostol postal vzor vsem, ki so poklicani da delajo za zveličanje duš v teh težkih časih, ko duše vedno bolj tonejo v grehu in bogopozabnosti.

Jezus Kristus je rekel: Kdor me bo pripoznal pred ljudmi, ga bom tudi jaz pripoznal pred mojim Očetom. Don Bosco je vse življenje posvetil Bogu v čast ter s svojim delom in trudom pospeševal čast božjo med ljudmi, zato ga tudi Bog sedaj povišuje pred vsem svetom.

Po tem govoru, ki razodeva veliko občudovanje našega čast ustanovnika, je sv. oče podelil še vsem salezijancem, Hčeram Marije Pom. vsem gojencem in bivšim gojencem, vsem salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam svoj apostolski blagoslov. Končno je blagoslovil še vse navzoče, s čimer se je pomembna slavnost zaključila.

Veselimo se tega važnega dogodka in naša skrb bodi, da se po svojih močeh dostojno pripravimo na oni veliki dan, ki ni več daleč, ko bo naš čast. oče proglašen blaženim.

Svetniške družine.

So družine, ki si same določijo število otrok; so pa zopet druge, ki otrok sploh ne marajo. To je žalosten pojav, ki nam kaže, kakō se vedno bolj širi vpliv modernega poganstva, ki se hoče dosledno otresti jarma božjih zapovedi.

Otrok je blagoslov za družino. Največji blagoslov pa vlada v družinah z mnogimi otroki. V takih družinah so zrastle največji heroji in svetniki. O tem nam priča zgodovina.

Sv. Bernard je bil tretji sin v družini, ki je imela sedem otrok, sv. Tomaž Akvinski je bil šesti otrok, sv. Vincenc Fereró je imel sedem bratov in sester, bl. Bernardin iz Feltre je izhajal iz družine, ki je imela deset otrok, sv. Terezija je imela enajst bratov in sester; pet jih je imel sv. Vincencij Pavelski, pet sv. Janez Berchmans, osem sv. Alojzij; v družini sv. Janeza Krstnika de la Salle je bilo deset otrok, v družini bl. Grinjona Monfortskega osem, sv. Alfonza Liguorskega sedem, bl. Bernardke Soubirou osem in v družini sv. Terezije deteta Jezusa je bilo devet otrok.

Prvenstvo v tem oziru imajo družine sv. Ignacija Lojolskega (trinast otrok) sv. Benedikta Labre (petnajst) sv. Pavla od

križa (šestnajst) sv. Frančiška Borgija (sedemnajst) sv. Katarine Sienske (dvajset-dva).

Imamo tudi poročene svetnike in svetnice s številno družino: sv. Felicita je imela sedem otrok, sv. Ludvik kralj enajst, sv. Frančišek Borgija osem, sv. Ivana Šantalska šest.

Te številke so zgovorna priča, kako Bog blagoslavlja družine, ako vlada v njih strah božji in v katerih se ne omejuje število otrok po načinu tistih, ki so zavrgli Boga in njegovo pravico.

Če bi vsi zakonci hoteli razumeti, da so otroci blagoslov v družini, sladka vez med možem in ženo, med očetom in materjo, bi ne bilo njihovo življenje tako prazno, pusto in včasih celo nesrečno.

Mnogi se izgovarjajo z bedo, pomanjkanjem boleznijo in tesnim stanovanjem. Ta izgovor je prazen ako motrimo nanj v luči sv. vere. Bog, ki je utrnil novo življenje v otroku, bo dal tudi potrebno pomoč, da bodo starši mogli zanj skrbeti in ga vzgajati za vzvišene namene, za katere je poklican vsak človek, ki pride na svet. Več vere, več zaupanja v Boga, pa bo tudi več blagoslova po naših družinah.

Don Bosco in rimsko vprašanje.

Dne 11. februarja t. l. se je v Rimu izvršilo dejanje izrednega zgodovinskega pomena: med sv. stolico in italijansko državo se je poravnal spor, ki je trajal skoro 60 let ter sklenil konkordat, ki je za razvoj verskega življenja v Italiji naravnost epohalne važnosti.

Tudi našim čitateljem je znano, da je papež imel nekdanj svojo lastno državo, ki je obsegala precejšen del srednje Italije. Italijanska revolucija pa je papežu polagoma odvzela deželo za deželo in l. 1870 se

je nasilno polastila tudi samega Rima, ki je postal prestolica novega italijanskega kraljestva. Od tedaj je rimski papež prebival kot jetnik v Vatikanu, med sv. stolico ter novo italijansko državo pa je bilo razmerje, kakršno mora biti med tistim, ki je storil krivico in je noče popraviti in med tistim, ki je krivico trpel in je po svoji vesti dolžan zahtevati, da se krivica popravi.

Mnogi — med njimi tudi italijanski državniki — so se trudili, da bi rešili ta

nesrečni spor, toda sovražniki katoliške cerkve so vsako zblizanje dosledno preprečevali.

Med tistimi, ki so skušali posredovati v tem težkem in silno zamotanem vprašanju, je bil tudi don Bosco.

Don Boscu je že Pij IX. poveril večkrat nalogo tajnega posredovalca med sv. stolico in novo italijansko vlado v raznih nujnih vprašanjih. To nalogo je don Bosco reševal z veliko spretnostjo in njemu običajno preprostostjo. Ob smrti Pija IX. pa je bil sveti kolegij kardinalov v velikih skrbih glede konklava. Bati se je bilo nemircv, ki bi utegnili celo preprečiti izvolitev novega papeža. Kakšno bo zadržanje italijanske vlade? Ker so bili med njo in sv. stolico prekinjene vse dip'omatične zveze, so naročili don Boscu, naj tozadevno v privatni obliki poizve za njeno stališče.

Don Bosco, ki je bil tiste dni v Rimu, je takoj obiskal ministra Mauricija. Le-ta ga je zelo prijazno sprejel. Nato je prosil za avdijenco pri min. predsedniku Crispiju, ki je bil sprva močno rezerviran in ni hotel dati jasnega odgovora. Don Bosco pa je zahteval od njega jasno izjavo, češ, da takó zahteva kolegij kardinalov, ki je odločen, da se volitve novega papeža vršijo na vsak način, če ne v Rimu, pa v

Benetkah ali pa celo na Dunaju. Opozoril ga je tudi, da bi bila za Italijo velika sramota, ako bi se volitve novega papeža vršile kje drugje kot v Rimu. Crispi se je tedaj globoko zamislil, nato pa se naglo dvignil s svojega sedeža, ponudil don Boscu roko, rekoč: „Povejte kardinalom, da bo moja vlada spoštovala in zahtevala spoštovanje do kardinalskega kolegija, in da se mir med volitvami v nobenem oziru ne bo kršil.“

Led je bil prebit in med Crispijem in don Boscom se je razvil prisrčen razgovor. Crispi je celo omenil, da se je v mladih letih pri njem spovedal. Don Bosco je spretno speljal pogovor na rimsko vprašanje. Crispi je izjavil, da je on osebno pripravljen delovati v smeri pomiritve in poravnave ter don Boscu priporočil, naj moli v ta namen, da bi se njegova želja uresničila.

Zdaj je tudi javnosti znano, da je Crispi deset let pozneje res napravil poizkus, da se reši rimsko vprašanje, toda prostozidarska loža, ki je imela v novi Italiji odločilno besedo, se je temu odločno uprla.

Previdnost božja pa je vodila sv. cerkev tudi v tej zadevi. Ko so časi dozoreli, se je vprašanje srečno rešilo v čast božjo in veselje vseh dobro in blago mislečih.

IZ NAŠIH MISIJONOV.

JAPONSKA.

Naš misijón na Japonskem je šele v svojem začetku, vendar se prav lepo razvija pod modrim in delavnim vodstvom salez. misijonarja g. Vincenca Cimattija. Ta gospod je nadarjen glasbenik in virtuozen pianist. Te svoje umetnosti se kot misijónar na Japonskem z velikim uspehom poslužuje, da z njo utira pot v srca poga-

nov krščanski resnici. Tu podamo kratko njegovo poročilo.

PRVA CVETKA.

Na praznik Marije Pomočnice smo blagoslovili novo pokopališče. Ko je bil obred končan, so se kristjani izpraševali: Kdo bo sedaj prvi umrl? Kdo bo prišel prvi semkaj počivat? Dva meseca pozneje so bili kristjani zopet zbrani na pokopališču.

Oita (Japonska). Dečki salezijanskega oratorija.

Pokopali smo trimesečnega otroka, ki je bil tako prva cvetka, katero smo posadili v to božjo njivo. Pogreb je bil prav lep. Iz cerkve se je pomikal sprevod proti pokopališču. Spredaj so nesli križ, sledili so dečki oblečeni v ministrantovske obleke in duhovniki. Za krsto so šle deklice in žene, fantje in družinski očetje. Molili so glasno sv. rožni venec. Tak sprevod je bil za Myazaki nekaj nenavadnega. Mnoge je radovednost privabila iz hiš, zlasti mladine ni manjkalo. To je bilo povpraševanje!

Tudi to služi za versko propagando med pagani, ki so prisiljeni priznati: kako se ti kristjani ljubijo med sabo!

MATERINA MOLITEV.

Deček, kristjan je zbolel: kost na nogi mu je začela gniti. Dal sem ga preiskati od primarija v bolnici, ki je naš dober prijatelj. Izjavil je, da brez operacije ne bo šlo. Dečka so peljali v operacijsko sobo. Tudi njegova mati je bila navzoča. Koliko je trpelo ubogo materino srce, ko je moral njen ljubljeni otrok pod kirurški nož! Stala je zunaj operacijske sobe kot zamaknjena. V tem času sem se sprehajal po hodniku in molil brevir. Pogledam v

operacijsko sobo in ji rečem: Potolažena bodite, operacija je izvršena. Kakor, da se je zbudila iz težkega sna, je vzdihnila: trpela je toliko časa, da sem zmolila za otroka rožni venec.

Deček sedaj leži v bolnici; vsak dan mu naš sobrat misijonar nese sv. obhajilo. Ginljiv prizor! Nežen otrok pričakuje na postelji obisk Jezusov; ves zbran je in zatopljen v molitev. Tudi mati kleči ob postelji in moli. Bolniki obširne bolniške dvorane imajo uprte oči v Jezusa, ki prihaja v podobi belega kruha. Nekaj novega za te pagane, ki nimajo pojma o krščanski veri. Mnogi izprašujejo, poizvedujejo . . . Jezus pa gre mimo njih, kot je nekdaj v Palestini hodil med množicami. Bog daj, da bi kmalu tudi te pagane štel med svoje!

KRALJESTVO PEKLA.

Nikar se ne prestrašite čudnega naziva. To je mesto *Beppu*, kamor prihajajo bogati Japonci, da najdejo tu počitek in telesno zdravje. Leži ob morju in ima sijajno obalo. Najznamenitejše pa so toplice, ki delajo mesto slavno po vsej Japonski. Iz zemlje se zdajpazdaj dvigajo vroči plini, blato in vrela voda. Pagani mislijo, da se v tej vodi

kuhajo sami peklenski duhovi. V mestu je le malo katoliških rodbin, toda v kopalški sezoni pride semkaj mnogo kristjanov. Prav pripravno polje za setev božjega semena.

Beppu je mesto zabave, pa tudi bolečin in trpljenja. Ob trpljenju pa se navadno versko vprašanje predstavlja v novi luči in človeška srca postajajo sprejemljivejša.

Nekoč je prišel v *Beppu* znani pesnik, francoski poslanik Pavel Claudel. Prvo vprašanje, ki ga je stávil tistim, ki so se

pomagata, da bomo tudi tu mnogo duš pridobili za Jezusa.

GOREČNOST KRŠČANSKE DRUŽINE.

Kawaminami je lično mestece v tukajšnji provinci. Pred kratkim se je tu nastanila krščanska družina, ki jo odlikuje duh gorečnosti in prave krščanske pobožnosti. Člani te družine so tukaj začeli s propagando. Dali so misijonarju na razpolago svoje stanovanje, da tu prireja predavanja in vabi pogane, naj proučujejo krščansko

Oita (Japonska.) Japonski dečki, ki so 4. dec. 1. 1927. prejeli prvo sv. obhajilo.

mu prišli poklonit, je bilo: Ali imate v *Beppu* katoliško cerkev?

To so bili razlogi, iz katerih smo sklenili da tudi tu nekaj storimo. Vzeli smo v najem hišico in sedaj vsako nedeljo in vsako sredo pride eden izmed naših sóbratov iz *Oite*, da tu opravi službo božjo in seje seme božje besede v srca, ki jih žeja po resnici.

Da smo vzbudili v javnosti potrebno zanimanje za naše namere, smo priredili v največji mestni dvorani glasbeni koncert, ki je privabil mnogo gostov.

Marija Pomočnica in don Bosco naj nam

vero. To je rodilo že svoje sadove: kakih deset oseb se sedaj uči veronauka.

Pa še na drugo misel je prišla ta družina. Ustanovila je majhno knjižnico, da izposoja dobre knjige vsem, ki se zanje zanimajo. Tó je posebne vrste apostolat: mnogo dobrega se stori na ta način. Ko bi imeli v vsakem mestu in v vsaki vasi vsaj eno tako družino!

Pred par dnevi sem bil v *Okayami*, kjer sem se udeležil posvetitve novega apostolskega vikarja msgr. Rossa iz družbe Jezusove. Ob tej priliki smo priredili zopet javni koncert v veliki mestni dvorani.

Udeležencev je bilo nad 1600, večinoma poganov. Po koncertu je prvi japonski škof *Hayasaka* nastopil z sijajnim govorom, ki je na vse navzročje napravil velik vtis. Upanje imamo, da bo žetev obilna.

Japonska silno potrebuje misijonarjev. Prošiti je treba previdnost božjo, da pošlje svoje delavce v ta vinograd, ki obeta tako lepih sadov.

—○—

Srce Jezusovo.

PRIDITE k meni vsi ki ste obteženi — tako nas vabi naš božji Učenik. Njegovo vabilo je tako ljubeznivo, tako nežno in v srce segajoče, da se mu duša, ki hodi po potih Gospodovih, ne more upirati. Jezusovo vabilo se še posebno močno oglašča v mesecu juniju, ki je posvečen njegovemu božjemu Srcu.

Srce Jezusovo! Kdo more pregledati vso njegovo globino in veličino? Oh, ko bi spoznali tudi mi. . . Ko bi se le malce našim dušam odkrila velika moč ljubezni, ki v njem gori za nas. Skušajmo se temu Srcu približati, ga spoznati, da ga vzljubimo z ljubeznijo, ki presega vse druge.

Človek je iz duše in telesa. Dokler sta duša in telo skupaj, delujeta v medsebojni odvisnosti, drug drugega podpirata in se spopolnjujeta v izvrševanju onih dejanj, ki so vsakemu lastna. Telo sprejema življenje od duše, od nje ima gibanje, rast in vsako drugo udejstvovanje; daje pa v zameno duši na razpolago svoje organe, da se jih poslužuje v izvrševanju svojih vzvišenih funkcij.

Najvažnejši organ v človeškem telesu pa je srce.

Srce poganja kri, vir življenja, v vse druge telesne ude. Srce je kot harfa, na kateri zazvenijo vsa občutja in spremembe v naši duši, kakor hitro se pojavijo. Ob močni ljubezni se srce razplamti, ob nadnem strahu se skrči, veselje ga razširi, bridkost, tuga in žalost ga razjeda. Vse kar je v duši, najde v srcu odmev. Uho,

ki je čulo prijetno ali žalostno novico, jo posreduje duši; istočasno pa zapolje srce v blaženem nemiru ali v tesni bridkosti, včasih tako silno, da človeku pojemajo moči.

Srce je sedež, izhodišče vseh občutij. Človek ljubi, hoče, se veseli, trpi s pomočjo srca. Sv. pismo pravi, da iz srca prihajajo celo misli, kajti le-te so odvisne od volje, ki je v najtesnejši zvezi s srcem.

Radi tako tesnega medsebojnega odnosa med dušo in srcem večkrat srce pomeni vsega človeka, vsa njegova dejanja, ki so v zvezi z dušo. Zlasti še njegovo hotenje in ljubezen. Tako so nam umljive besede sv. pisma: „Sin, daj mi svoje srce!“ Bog zahteva s temi besedami vsega človeka, v vsem njegovem hotenju in stremljenju.

Kadar pravimo, da ima kdo močno, nežno, ljubeznivo, usmiljeno srce, ne mislimo toliko na njegovo tvarno srce, ampak na vsega človeka, nositelja teh lastnosti.

Kaj je torej *Srce Jezusovo*?

Pred vsem njegovo tvarno srce, sedež najplemenitejšega čuvstvovanja, orodje, ki se ga je posluževala njegova duša v izvrševanju svojih del, ko je hotel, delal in trpel za nas.

Srce Jezusovo pa pomeni tudi njegovo dušo in vse njene zmožnosti, posebno pa ono brezmejno ljubezen, s katero nas je ljubil, ko je prevzel nase težo naših grehov, da bi nas odrešil in nas ljubi še sedaj, ko oživlja naše duše s svojo milostjo in izvršuje dejanja neskončnega usmiljenja do nas ubogih grešnikov. Njegovo srce je

sedež te ljubezni, obenem pa nje simbol.

Najvažnejše pa je to: Pri Jezusu sta telo in duša vedno neločljivo združena z drugo božjo osebo, z večno Besedo. Srce je last osebe, pri Jezusu je pa oseba božja, zato je Srce Jezusovo srce Sina božjega, učlovečene Besede, božje Srce.

V pobožnosti do presv. Srca, ne mislimo nikakor na Srce samo, ločeno od osebe, čigar last je, ampak vedno združeno z božjo Besedo, ki je v učlovečenju to Srce prevzelo v svojo last. Zato je Srce Jezusovo

predmet našega svetega spoštovanja, najglobljega moljenja.

Kadar pravimo: očetovsko ali materino srce, hočemo s tem označiti višek dobrotljivosti in ljubezni. Tako tudi, kadar pravimo Srce Jezusovo, hočemo označiti neizmerno ljubezen, neskončno usmiljenje, najljubeznivejšo lepoto našega Zveličarja.

Z eno besedo: Srce Jezusovo je za nas isto kot najljubeznivejši oče, najzvestejši prijatelj, največji dobrotnik, najvišji zaklad, veselje in radost naših duš.

Na Rakovniku.

Svetišče Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku vidno napreduje. Vedno dobi kaj novega. Za velikonoč je neka ljubljanska gospodična kupila lep kip vstalega Zveličarja; neka goreča sotrudnica je s pomočjo radodarnih oseb preskrbela krasen velikonočni svečnik, neka druga sotrudnica krasno velikonočno svečo. Bog naj vsem bogato poglača.

Na velikonočni ponedeljek so imeli ljubljanski sotrudniki in sotrudnice v svetišču na Rakovniku poseben shod. Govornik je jako poljudno govoril o don Boscu in njegovih delih ter podal don Bosca za vzor krščanskega kulturnega delovanja.

Po shodu so se sotrudniki in sotrudnice zbrali, kolikor je dopuščal prostor, v gledališki dvorani, kjer je zbor rákovniških cerkvenih pevk predstavljal igro iz prvih časov krščanskega preganjanja, čiste dohodke je pa daroval za novi križev pot. S tem križevim potom si je svetišče pridobilo nov okrasek. Ob oltarju Marije Pomočnice kristjanov se blišči šest novih bronastih svetilk. V njih bodo gorele luči po namenu naših blagih dobrotnikov in dobrotnic.

Dobili smo tudi velik tiskarski stroj. S tem strojem bo mogoče polagoma povečati Salezijanski vestnik in izdajati poleg Vestnika še kak drug glasnik.

Novi križev pot. XIV. postaja.

Počasi napredujemo, toda gotovo, in glavna čast za ta napredek gre našim vrlim sotrudnikom in sotrudnicam. Bog naj jih hrani in bogato plačuje.

Odkod naslov „Marija Pomočnica kristjanov.“

Bili so težki časi za krščanstvo. Mohamed II. je zaprisegel, da hoče na vsak način zatreti krščanstvo. Poln ošabnosti je zbral mogočno vojsko in jo poslal proti krščanskim pokrajinam. Že so oblegali Beograd in se pripravljali za nadaljni pohod. Tu se vzdigne velik Marijin častivec sv. Janez Kapistran in vabi ljudstvo, naj se zateče k Mariji Devici. Povsod so se razlegali klici k Mariji, in ta Devica, ki je po mislih sv. Bernarda delilka vseh milosti, je podelila krščanskemu orožju zmago. (l. 1456.)

Mohameda ni prestrašil ta poraz. Črez nekaj časa pošlje 160 ladij, da bi zasedel otok Rod. Prebivalci otoka, navdušeni od pobožnega frančiškana Antonija Fradina, so se izročili pod varstvo Marije Device. Z njeno pomočjo so premagali ter zapodili sovražnika (l. 1480.)

Mohamedu je sledil Soliman II., ki je prav tako sovražil kristjane kakor njegov prednik. Sklenil je napasti otok Malto. Poveljsvo vojske je izročil generalu Mustalju. Kristjani so tudi zdaj, kakor za časa Mohameda II., imeli mogočno Pomočnico. Janez Lavaletta, predstojnik Maltežkih viteзов, se je izročil Mariji in potem, zupajoč v Marijo, napadel sovražnika. Boj je bil silovit, toda pod varstvom Marije Device so kristjani zmagali.

Selmin II., naslednik Solimana II., se je hotel maščevati radi tolikega poraza svojega prednika in je sklenil napasti in zasesti otok Ciper, ki je bil takrat v posesti Benečanov in obrambni zid za krščanske pokrajine. Beneška republika je poslala pomoč, toda zaman. Po silovitem boju se je mesto Nicosia moralo vdati in Turki so prebivalce, ki so jim padli v roke, razsekali na kosce.

Še bolj kruto so postopali Turki v Famagosti. Po sedmih mesecih je tudi to mesto podleglo turški premoči. Sovražnik,

ki je obljubil, da bo spoštoval življenje in imetje prebivalcev, ni držal obljube: vse je odpeljal v sužnost. Ko se je beneški predsednik Bragadin radi tega pritožil, so mu odrezali nos in ušesa, nato ga pa na trgu dejali iz kože. Med krutim trpinčenjem ni Bragadin izustil najmanjše pritožbe, ampak je glasno molil, dokler ni izdihnil duše. Njegovo kožo so Turki napolnili s slamo in jo poslali v Carigrad sultanu, ki jo je, želeč prestrašiti kristjane, dal z veliko svečanostjo nositi po mestu.

Selmin II. ni bil še s tem zadovoljen. Pripravil je novo ogromno vojsko. Vsa Evropa je bila v strahu. Papež Pij V. se je obrnil do vseh vladarjev in jim dokazoval, v kakšni nevarnosti se nahajajo njihove dežele, in jih je prošil, naj se združijo in skupno branijo krščanske pokrajine, toda njegovega glasu niso poslušali. Videč, da je zemska pomoč popolnoma odpovedala, se je obrnil do tiste, ki jo sv. Cerkev imenuje *močnejšo kakor urejena vojska*, in predpisal posebne molitve.

Molitev k Mariji ni bila zastoj. Marija je omehčala srca nekaterih vladarjev in dne 20. maja 1571. je sv. stolica sklenila zvezó s španskim kraljem Filipom II. in predsednikom beneške republike. Trozvezi se je polagoma pridružilo več drugih manjših italijanskih državíc. Zbrali so nekaj nad 28 tisoč bojevnikov, vodstvo armade so pa izročili Janezu Avstrijskemu, sinu španskega kralja.

Od te vojske je bila odvisna prihodnost krščanskih pokrajin. Če zmagajo Turki, tedaj se bodo z lahkoto polastili krščanskih dežel, zlasti Italije in Rima.

Sv. oče je pripročil ljudstvu, naj moli k Mariji zlasti sv. rožni venec. Navduševal je tiste, ki so se uvrstili med bojevnike, vojskovodjem pa je naročil, naj izločijo vse, ki so hudobnega življenja.

Ko je bilo vse pripravljeno, gredo so-

vražniku naproti. Pri Lepantu so trčili s sovražnimi ladijami, ki so po številu daleč presegle krščansko brodoge. Dne 7. oktobra 1571. okrog štirih popoldne se je začela bitka.

V početku je bil za kristjane položaj jako neugoden, toda kmalu se je obrnilo na bolje. Kristjani so zaupali v Marijo in ne zastonj. Kmalu je padel eden glavnih turških poveljnikov, nato še drugi. To je povzročilo med Turki grozno zmešnjavo. Po kratkem, toda silovitem boju, je bila moč Turkov zlomljena. Izgubili so nad 30.000 ljudi, 224 ladij, 16.000 ujetnikov, 116 velikih in 156 srednjih topov.

V tem odločilnem trenutku je bil pri sv. očetu v Rimu monsignor. Bartolomej Borcotti in več drugih prelatov, ki so razpravljali važna vprašanja. Papež hipoma umolkne, se dvigne, približa se oknu, ga odpre in ostane nekaj minut v globokem občudovanju. Na to se obrne in ves vesel zakliče navzdohim: „Pustimo vse in pojdemo v cerkev zahvalit Boga: v tem trenutku je zmagalo naše brodoge.“ Vsi so šli v cerkev in molili zahvalnico.

Trinast dni po tem dogodku pride novica, da so v resnici zmagali kristjani in sicer: točno ob tisti uri, ko je papež Pij V. zrl zmago v prikazni.

Od tega dne je turško cesarstvo, ki se je doslej vedno večalo, začelo propadati.

Krščanski svet je priznal nebeško pomoč in hvalil Marijo. Poveljnik krščanske vojske Janez Avstrijski je v znak hvaležnosti romal v Loreto; Mark Antonij Colonna je v znak hvaležnosti postavil v Rimu veličasten spomenik; beneški senat je pripisoval zmago Mariji in jo naznanil ljudstvu s pomenljivimi besedami: „Ne hrabrost, ne orožje, ne moč, ampak Marija nam je dala zmago. Sveti oče Pij V. je predpisal javne zahvalne molitve ter postavil praznik Device Zmagovalke, litanijam pa je pridejal vzdihljaj: „*Marija Pomočnica kristjanov, prosi za nas.*“

Tudi nas obdajajo sovražniki in nas sku-

šajo odtrgati od Boga in zasužnjiti hudobnemu duhu. Ne pozabimo, da imamo Marijo, ki se ne imenuje zastonj Pomočnica kristjanov in vsak čas ponavljajmo: „*Marija Pom. kristjanov, prosi za nas!*“

Nadalje se zahvaljujejo Mariji za prejete milosti: Bojak Katarina, Metlika, za ozdravljenje bolne roke; — Neimenovana, da je srečno dobila nazaj za veliko vsoto izgubljene obleke in za srečen izid neke sodnijske zadeve; — T. C. za dvakratno pomoč v težkem položaju; — M. First za nešteto milosti, za večkratno ozdravljenje. Dar 200 Din; — Dular Milka, Slovenjgradec za čudežno varstvo, pri zelo nevarnem padcu po stopnicah; — E. L. Virant, Sostro, za posebno dušno milost; — Zelika Anžurjeva, Vevče, za hitro ozdravljenje očeta. Dar 30 Din; — M. D. Makenzejeva za izkazano pomoč. Dar 200 Din; — R. K. Cankova za ozdravljenje močnega glavobola; — N. K., Orehovo za milost ozdravljenja svoje hčere. Imela je hudo živčno bolezen. Ko sem se obrnila k Mariji Pom. na Rakovniku za pomoč, je bolezen začela naglo in vidno pojemati. Po nekaj tednih je bila zdrava; — M. Z., Pošave, za uslišanje prošnje v važni zadevi; — M. P. za veliko milost; — N. N. za ozdravljenje. Dar 60 Din za svetišče; — Zul. Kocijančič, Trzin, za rešitev iz stiske; — Leopold Kolbozen, Dalmacija, za prejete milosti; — Ivan Maček, Zadvor, za vrnjeno zdravje po opravljeni devetdnevni; — Več delavk iz Vevče za uslišano prošnjo. Dar 85 Din; — J. Slivnik za ozdravljenje noge; — Klemenšek Anton, salez. za pomoč pri močnem prehlajenju; — Micika Štajner, Stara cesta, za pomoč v težki bolezni, ki se je po enkrat prestani operaciji hipoma poslabšala in grozila s potrebo ponovne operacije.

Bohanec T. iz Kursencev pošilja sledečo zahvalo: „Pred štirimi leti sem se močno prehladila. Pretila mi je jetika, česar so me obsodili tudi drugi. S sestro sva se zatekli z zaupanjem k Mariji Pom. kr. in obljubili Mariji Pom. 200 Din, če ozdravim. V začetku prošnje sva poslali 100 Din, 100 Din pa pošljeva zdaj v zahvalo za uslišanje.“

Ostale milosti objavimo prihodnjic.

ZA SV. OČETA.

Božja Previdnost je letos prav posebno blagoslovila katoliški svet. Na praznik lurske Matere božje (11. februarja) so zastopniki sv. očeta in italijanskega kralja podpisali pogodbo, ki vrača sv. očetu popolno samostojnost in slovesno priznava neodvisnost papežev „Vatikanske države.“ Ta zgodovinski dogodek je neprecenljive važnosti za sv. Cerkev. Sv. oče praznuje letos tudi 50 letnico, odkar je bil posvečen v duhovnika, torej svoj zlatomašniški jubilej. Zato je na praznik sv. Treh kraljev razglasil sv. leto, ki naj se praznuje po vsem katoliškem svetu, in nam je tako znova odprl bogate zaklade milosti.

Katoličani vseh narodov se iskreno vesele s svojim skupnim očetom in tekmujejo med seboj, kako bi mu skazali kar največjo vdanost, ljubezen in hvaležnost. Tudi nam so naročili jugoslovanski škofje v skupnem pastirskem listu, naj pomnožimo molitve za sv. očeta. Ves svet že moli in zbira duhovne darove zanj. Tudi Apostolstvo molitve za slovenske kraje želi zbrati z odobrenjem in dovoljenjem prevzv. ljubljanskega in lavantinskega nadpastirja **jubilejni dar sv. očetu: šopek molitev in dobrih del.** Lani mu je vrhovno vodstvo Apostolstva molitve poklonilo duhovni dar, obsegajoč 93 milijonov raznih molitev, dobrih del, sv. obhajil, sv. maš i. t. d. Kako vesel je bil sv. oče tega darila! „**Ce je že ena molitev**“, je rekel, „**če je že ena dobra češčenamarija, en pobožen vzdihljaj, ena sv. maša, eno sv. obhajilo izredno lepo in neprecenljive**

vrednosti . . . , s koliko večjim veseljem sprejemamo to neizmerno množino dobrih del.“ S takim srcem je sprejel sv. oče ta duhovna darila ljubljenih otrok.

Koncem leta bodo vodili naši škofje zastopstvo slovenskega naroda v Rim, da se pokloni papežu — zlatomašniku. Kako lepo bi bilo, če bi morda slovenski narod ob tej priliki izročil v roke sv. očeta bogat in za Slovenijo časten duhovni dar. Zato prosi slovensko vodstvo Apostolstva molitve vse, ki ljubijo sv. očeta, da sodelujejo po najboljših močeh pri zbiranju duhovnega šopka. Napišejo naj na listek, ki je bil priložen aprilovi številki Glasnika presv. Srca Jezusovega (ali naj sami sestavijo listke po tem vzorcu), točno število, koliko sv. maš, sv. obhajil, obiskov presv. Rešnjega Telesa, raznih molitev, dobrih del in žrtev želijo opraviti letos za sv. očeta in pošljejo izpolnjen listek na spodnji naslov Apostolstva molitve. Duhovne darove bomo tu zbrali, uredili in natisnili v posebnem albumu (zlati knjigi), katerega bi radi s primernimi slikami in okraški lično opremili. Zato se priporočamo ob enem tudi za kak prispevek, da ga porabimo za to knjigo. Čim več bo prispevkov, tem lepši bo album.

Na delo torej, da zberemo lep duhoven dar slovenskega naroda sv. očetu! *Izpolnjene listke pošljite kolikor mogoče kmalu, najkasneje do konca junija na naslov:*

„Vodstvo Apostolstva molitve“, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

PREJELI SMO V OCENO:

Teh knjig ni naročati pri vodstvu sotrudstva, ampak pri založništvu.

1. **Odrešenje.** Dr. Mihael Opeka. Sedem govorov o Jezusovem trpljenju; str. 80. Založila prodajalna K. T. D. (H. Ničman), Ljubljana 1929. Stane 12 Din (po pošti 13,50. Din).

Vsebina: Uvod, 1. Jezus na Olski gori, 2. J. izdan, 3. J. zatajen, 4. J. bičan, 5. J. obsojen, 6. J. s križem obložen, 7. J. križan. Opombe. Iz uvoda: Te govore so verniki lani poslušali v res natrpni škofijski stolni cerkvi v Lj. Pisatelj je štélid Gröningsu in Stiegeleju. „Jezus! Daj, da tvoje trpljenje ne bo izgubljeno nad nami!“

2. **Za visokim ciljem.** Napisal P. Mavricij Taraš O. M. in Cap. Knjiga je po svoji vsebini zelo priporočljiva. Lepo je v njej orisano krščansko življenje, svarilo pred grehom in bodrilo k vaji v zatajevanju. Kdor se hoče utrditi v ljubezni do krepostnega življenja, naj poseže po tej knjigi. Stane 24 Din po pošti 1,50 več.

3. **Sveta čistost.** Kateheze o šesti božji zapovedi. Izdalo Društvo slovenskih katechetov

v Ljubljani. Ničman. Str. 56. Cena 5 Din, po pošti 1 Din več. — Knjižica je pisana predvsem za gg. katehete, a jo priporočamo vsem vzgojiteljem. Zlasti je važna misel, naj se čimveč govori o lepoti in vzvišenosti sv. čistosti kot pa o prestopkih proti njej. Vzgoja mora otroka ne le odvrniti od grehov proti sv. čistosti, temveč se bolj; priljubiti mu sv. čistost, navdušiti ga za njeno vzvišenost in lepoto.

4. **Otrok.** Poglavlja o vzgoji I. del. Josip Volc. Ljubljana, 1928. Ničman. str. 171. Nevezan 25. Din, okusno vezan 45. Din, po pošti 2 Din več. — Vzgojitelj mora voditi otroka tako, da po božjem načrtu razvije in udejstvuje od Boga dane mu sposobnosti. Pri tem težavnem delu želi priznani pisatelj pomagati našim očetom in materam. Zlasti mu moramo biti hvaležni, da s tolikim poudarkom naglaša nadnaravna sredstva, med temi posebno neizčrpno vzgojno moč sv. zakramentov, na kar mnogi vse premalo mislijo,

Praznik Marije Pom. kristjanov.

Praznik Marije Pom. kristjanov bomo letos obhajali dne 26. maja zadnjo nedeljo v majniku, po sledečem sporedu:

Sobota:

Ob šestih kratka prireditiv.

Zvečer ob četrtna osem govor, nato lurska procesija s svečkami, po procesiji pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Nedelja:

Zjutraj ob štirih prva sv. maša in obhajilo. Obhajati se začne ob treh.

Ob petih sv. maša pred Najsvetejšim za sodelništvo, po sv. maši govor. Nato sv. maše do pol desetih. Pri vsaki sv. maši obhajilo.

Ob pol desetih govor, nato pontifikalna sv. maša. (Poje mešani zbor z orkestrom). Takoj po sv. maši shod sodelnišva.

Popoldne ob pol štirih govor nato slovesna procesija s kipom Marije Pom. kr. Procesija se vrne skozi svetišče, kjer je darovanje sveč in milodarov za cerkev, na dvorišče. Tu se podeli blagoslov z Najsvetejšim.

Zaključek: koncert domače godbe.

Vabimo k obilni udeležbi. Polovične vožnje to pot nismo mogli dobiti.

Od sobote do nedelje bo svetišče odprto vso noč.

Razno.

Molitvenik „Dušna mladost“ je zopet v zalogi. Kdor ga želi, ga lahko naroči. Stane z zlato obrezo 12 Din, rdečo 8. Din. Po pošti 50 para več.

Večkrat smo prejeli vprašanje, če se dobi kje življenjepisa sv. Marjete Alakok, učenke presv. Srca. Da ustrezemo, smo to življenje preskrbeli in je v tisku. Izide prihodnji mesec.

Da bo don Bosco letos proglašen blaženim je gotovo. Z oziroma na to proglašenje pri-

poročim sodelniškom in sodelniškam, ki nimajo še njegovega življenjepisa, da si ga preskrbijo. Dobi se pri Vodstvu sodelništva v Ljubljani po 10 Din (po pošti 11 Din).

Včasih beremo v pismih: „Naročil bi marsikako knjigo, pa je težavno s pošiljateljico denarja.“ — Težave ne vidimo, kajti vsakemu, ki naroči knjigo, priložimo čekovno, položnico po kateri lahko brezplačno pošlje denar. Kdor ne zna položnice izpolniti, naj gre na pošto in mu izpolnijo ondi.

V zalogi imamo naslednje knjige naše zaloge:

Mala Cvetka, življenjepisa sv. Terezije Det. Jezusa. Stane 10 Din — po pošti 11 Din.

Don Bosco. Življenjepisa. 10 — po pošti 11 Din.

Vzor mladine. Življenjepisa Dom. Savio. 8 — po pošti 9 Din.

Vzor Marijinih družbenic. Življenjepisa. 3 — po pošti 3,50 Din.

Lepo vedenje. 4 po pošti 4,50 Din.

Mala skrivnost. 3 po pošti 3,50 Din.

Češtenje Marije Pom. kristjanov. 3 po pošti 3,50 Din.

Dušna mladost. Molitvenik sv. Terez. D. J. z rdečo obrezo 8 z zlato 12 Din — po pošti 50 para več.

Zveza ljubezni. Molitvenik presv. Srca. Z rdečo obrezo 8 z zlato 13 Din — po pošti 50 para več.

Pri naročilu, ki znaša manj ko 8 Din, se priračuna 50 para za čekovne stroške.

Po Štajerskem hodi neka oseba ženskega spola, ki nabira denar za misijonišče v Grobljah, za jezuite, za invalide, in za vsevrstne namene. Slišimo, da prav rada poišče tudi salezijanske sodelnišnice in jim zna tako govoriti, da ostane po par dni v njihovih hišah in nazadnje jih prevari še za kak denar, češ, da ga je izgubila in potrebuje za vožnjo. Opozorjamo salezijanske sodelnišnike in sodelnišnice, naj se ne dajo varati.

**Ko je bil Vestnik že dotiskan, smo zvedeli veselo vest, da bo don Bosco
2. junija t. l. slovesno proglašen
za blaženega.**